

כעבדא קמי מרי' 17. הרי נפסק להצרכנות 168 שלפני התפלה צ"ל
 ההתבוננות בלילות הא-ל-ו והנה בהתבוננות זו יש ב' אופנים (ב'
 דרגות). הא' ההתבוננות בבחי' נקודה הנרמזת באות יו"ד, דארי
 שאות יו"ד יש בה אורך ורחב ושמה מ"מ. גבני שאר האותיות ה"ה
 נקודה. ועוד. דהחזקה כוונתה היא מקצו של יו"ד, שהיא בחי'
 נקודה. והיינו כגאטר מכווננו בעצם המציאות דאצקות, (ש' ע' ג' יו"ד
 ע' כ"ס והענן דעם איבערשטן). דהתבוננות זו מביאה אותו יחיד יראה
 עצמא וביטוי, בחי' נקודה. דמכירת שמחבונן בענין הפלגי שבאצקות
 (בחי' נקודה). וההתבוננות היא בנקודת השכל, לכן בא יחיד יראה
 וביטוי, ביטוי כפ' מציאותו. וע' 199 משכיל צאיתו האורחי. משכיל
 פ'י מקור השכל, היינו שא"י עדיין בחי' השכל שיש בו שמה וכו'.
 אצא הוא רק בחי' מקור לשכל, בחי' נקודה. וע'י הביטוי שבא
 מהתבוננות זו ה"ה בבחי' איתן. איתן מלשון חיזוק, היינו בבחי' קשה
 עורץ וחוקר כלפי עניני חומ"צ. הן בעשיית הדברים הרצויים והן
 בשפירת הדברים הנכתי רצויים. ואופן ה"ה היא ההתבוננות בפרשיות
 באורך ורחב וכו'. הנרמזת באות ג"ה. שיש בה ג' קוין. והיינו
 דאחרי ההתבוננות בבחי' נקודה (הג"ל). צ"ל התבוננות פרטית באורך
 ורחב והתפשטות וכו'. והוא ענין נקודה בהצרכנות 204. והוא בחי' ג'
 שבגשש האדם. וביאר בחי' ג' שה' ש' כונש האדם, הנה אות ג' מורה על
 ענין הומשכה מלמלה למטה (וכנ"ל דצורת האות מורה על אופן
 ההמשכה). ובנקודה היינו עסק (המורה) דעת את המעשה אשר יעשו.
 דצדו צימוד שמביא יחיד מעשהו. שהוא ענין המעשה צמחה. ועוד.
 דל' מספרו שש, ומבואר באג"ק 22 דע"י החורה מתבדלים הפרטים
 דשהור מותר כשר והפכם, יחיד מספרם שש. ובגוש האדם הי"ע
 המדות שרש, שגם הן ענינו המשיכה צמחה, כמאמרנו ליבא פליג
 כלראי שייפין, ומספרן ג' כ' שש. ובחי' ה' אחורונה, ענינה (מפשה)
 במוצע דאחרי הלימוד בא המעשה, וכנ"ל דגודו צימוד שמביא יחיד
 מעשה, וע"י מהמדות שכלל נמשל המעשה במוצע, וכנ"ל דליבא פליג
 כלפי שייפין, כלפי האברים, היינו כלפי הצדור דרמ"ח אברים שהם גוף
 כלם, עיר קטנה זה הגוף 249.

והנה כל זה הי' בשלימות בוסנו שביהמ"ק הי' קיימ, ראו הי'
 בניפוי ענין השארת השכינה בביהמ"ק, וגם שבגמ' בחומש 26
 בתור כרא"א מליאר 26, היינו שאר' בניפוי הענין דענין בפנים גו'.

- 17 (1) שבת י, א. א. 118. אר"ח ר"ס צ"ח. 19. תחלים פ"ס. א. 20. חז"א ו.
- א. ח"ז ח"ח. 21. קידושין ב. א. 22. סכ"י. 23. ראה חז"ג רמ"ב. ב.
- אגמ"ק פ"א. 24. נדרים ע"ב. ב. 25. תולדות בת. ח. 26. ראה של"ה פ"ט.
- א. ר"א. א. שבת. ב. שכו. ב.

הנחת התי' בלתי מוגה

בס"ד. ש"פ ראה, מבי"ח אצור ה'חש"מ. הנותן התי' בלתי מוגה

ראה אנכי נותן לפניכם היום ברכה וגו'. ומביא רבינו חזקו
 בלקי"ח, מה שאר"צ, כל מקום שנאמר היום הוא נשתי לעולם,
 דמה מוכן, דל"ש כלן ראה אנכי נותן לפניכם היום ברכה, היינו
 ברכה נשתי. ולכא"ל צ"ל דהבין, הרי נותן לפניכם היום, היינו
 שהקב"ה נותן את הברכה לישראל, וא"ל אפשר לפרש ודם שהוא ברא
 ומונעו דהכיכ בחוכו ברכה נשתי. גם צ"ל דהבין, מ"ש לפניכם,
 דהוי ל"י קומל לכם כלשון הרגיף כל"מ.

אר הענין הוא, דהנה כתיב פנים בפנים דבר הוי' עמכם, כי בשעה
 קבלת החורה נמשל כלרא"א מישראל בחי' הוי' בבחי' הפנים
 שלהם, היינו שהפנימיות שלמעלה נהי' הפנימיות דכ"ל אחר ואתו
 מישראל. והו ענין הירבו הראשון של עשה"ד [לאתר שנאמר עמו]
 וידבר אלוקים גו', בחי' הגבורה, ולכשון חז"ק אנכי ה' והבדור זה
 (ע"ד לשון חז"ק גבי שנת הקה"ל) אנכי ה' אלקיך גו' והבדור זה
 נכדלת כל החורה כולה, שהיא כל החורה כדורה בעשה"ד, וכ"ל עשה"ד
 כדורות בדיבור הראשון. פודש' שבחי' אנכי שלמעלה מכל השמות
 (גם משם הוי'), אנכי מי שאנכי דלא אהפם בשם רגא ארמיו בשום
 את וקוצא כד"ל, מאיר ומתלה כל (בישראל) כ"ל עד שיהי' אלקיך, כי
 אלקיך, כדור וחזונו 12 של כלרא"א מישראל. והו אנכי הוי' אלקיך, כי
 המשיכה בחי' אנכי כלרא"א מישראל היא ע"י שם הוי', שהוא שם
 העצם ושם המפורש ושם המיוחד, בחי' הפנימיות שבשמות. וע"ז בחי'
 הפנימיות שלמעלה (אנכי) נהי' הפנימיות של כלרא"א מישראל.

והנה מהמבואר שבשעה מ"ח נמשכה בחי' הוי' בישראל, מוכן שיש
 בחי' הוי' כלרא"א מישראל. וע"מ המבואר בשער החי"ח
 והאמונה 14, שצורת האותיות מורה על אופן ההמשכה, מוכן שגם פכ"ל
 האותיות דשם הוי' ישנם בכלרא"א מישראל. והענין הוא, דהנה עכ"ל
 האדם בכלפי הוי', בהקדמת ההתבוננות כמילשו על את אלקי אב"ד
 (וע"ז) ועבדוהו בכלפי שלם, ובפרט כעבודת התפלה שעלי' אר"ץ
 אר"ץ 165, איווהי עבודה שרכב זו תפלה, וגם הוי' בשעת התפלה עומד

- 1) פרשתו י, כו. ב. 2. יח, א. 3. ראה אורח"ת פרשתו ע' תולת, חרות.
- לקי"ש ח"ט ע' 147. (ש"ג) 4. לקי"ת שם. 5. ואחזקו ה' ד. 6. יחוד ב.
- ב. 7. ראה ב"ר פ"ג. ג. וב"מ. 8. מכות כד. א. 9. רמב"ם ח"ל תננה
- פ"ג ה"ו. 10. ראה לקי"ש ח"ג ע' 892. וש"י. 11. ראה לקי"ת פתח פ. ב.
- פרשתו לא, ד. תניא מהו"ק ע' ח. וראה חז"ג רמ"ב. 12. ראה ש"ע אר"ח
- פ"ח. 13. ראה לקי"ש ח"כ ע' 270. וש"י. 14. פ"ח ואילך. 15. חז"א כ"ט.
- ח. 16. תענית ב. א.

וא"ל יא.

3

וזה מה שעי עבודה המשובה נעשה לא רק במרת התעלם, אלא יחידה מזו, שבאדם לחרוד האור הבא מתוך החושך ודוק יחידות החכמה הבא מתוך הסכלות ודוק, וכמאר"ל צ"ל במקום שבעלי השובה עומדין אין צדיקים גמורים יכולין לעמוד בו, וכדוע שווה מעלה חודש השלם הבא אחר עבודת חודש אפר, אפילו צביל חודש ניסן, כי ע"י המשובה נעשה יחידות האור כנ"ל, למעלה מעבודת הצדיקים החודש ניסן.

8) וזהו ראה אנכי נותן צפניכם היום ברכה וקצפה, את הכרכה אשר

9) המשמע גו, אשר השמענו בודאי, כי עמל כולם צדיקים, אלא שמצד נורא עליה עפ בני אדם, יכריז להיות לא השמענו, אבל החזונה בזה היא, כדי צבא צהעיוי שבשבירה המשובה, וכמ"ש 44 שלם כי שפ"ה למענהו וגו, לשע ליום רעה, פ"י שישוב מרשעו ויעשה הרע שפ"ה יום ואור"ל, וזהו ענין אם לא השמענו, מצד מעלה המשובה, אבל כיון שאין זה סדר העבודה להיות אחת וישוה כו"ל, 46 זכו נאמר ואם לא השמענו, כי סדר העבודה הוא אשר השמענו גו, וכמ"ס אף אם חסא וטמו ועבר את סדר העבודה הרי טמו לעשות השובה, כמ"ס 47 בפתי ידו ממנו נוד, ומוכא פס"ד בהל' ה"ה זכרנו הקינ"ה, בנוגע פכא"א מישא"ל, וזהו הנה הקצה נחמכה, ומחילימה בשנואים ואיכים, אבל כנ"ל כחכ"ה 49 והפוד ה' אלקיד כל את הקצה זכרנה כי אהכל הוי אלקיד, היינו שנמשך מבחי' כי אהכל הוי, שקמעה משם הוי חסם, דש"ס הוי חסם היינו ע"ס, ובחי' אהכל הוי, היינו ע"ס שבמאצל עצמו"ס 50 חסם הגזווח"ס 51, דע"י עבודה הצדיקים ממשיכים מבחי' ברכה חסם, זכרנה היא מלשון המשכה"ס (כמו המכריז את הגמ"ס), היינו המשכה מן העולם ועד העולם, מעלמא זאחכטיא פעמא, דאחציא"ס, שהיא המשכה מבחי' ע"ס, אבל ע"י עבודה המשובה ממשיכים מבחי' ויהפוך ה' אלקיד כל את הקצה זכרנה כי אהכל הוי אלקיד גו, בחי' ע"ס שבמאצל, וכמ"ס הרמב"ם 56, שהבעל השובה אהוב ונחמד הוא צפני הנורא, כאפ"י לא חסא מעירם, ואר"ב"ה צועק ובענה מיד, שגאמר"ל 56, ווי' טרם יקראו ואני אענה, גו.

41) ברכות לז, ב, רמב"ם תל' משובה פ"ז ח"ד, 42) ישע"ס ס, נא, 43) תהלים פו, ה, תוממא וישב ד, 44) משלי פו, ו, 45) תניא פנ"י, 46) יומא פה, ב, 47) ראה שמואל ב ד, יד, 48) פ"ז פ"ג, וראה באורכה משבת ובארו"ס פ"ח, 49) תשא כג, ו, 50) ראה לקו"ת תשא לט, פט"ג, 51) ראה אור"ת שח"ש ע' קנ"ג, 52) ראה חז"ג ע"י, פט"ב, ובכ"ס, 53) ראה פלאים רפ"ו, 54) ראה תור"א ו, א, ופוד, 55) תל' משובה פ"ז ח"ג וה"ו, 56) ישע"ס סח, כד.

הנחת התי' בזתי מוגה

וזה פער גם בנתי ונה"ב, ואח"כ בכפ העולם ע"י החזיונות שקופים * אטומי"ג 295 שאז א"ל, וכמאמר, משם אורה יצאה צפונתם, אמנם בזמן הצניות אר"ל 295 שאז א"ל, והענין הוא, דהנה ענין הצניות גרידו מארצנו, היינו שגזר מבחי' אילן שרצחה צעשות רבתי קינה (מן חרצו צעשות רבתי חקב"ה), שזה הביא צידי חסאים, ומפני חסאיתו גרידו מארצנו כפשוטו, וזהו מה שאז אין חסם חסאים, והיינו שהחזיונות * ר"ה מופרדים מהאחיות ה', והענין בעבודת ה', שאע"פ שהחזיונות ומעמלי בניצוח ה', מבחי' נקודה (וביטורל), כדלמו באות ב"ד, וגם מכוונות באורך רוחם וכו', כנרמו באות ה', ומבין ומשיג הדבר היטב עפ"י בור"י, עפ"י א"ל זה סופר צדיות נמשך בעסק החלוקה וכמדתו שבכ"ה, הגלמיוס באות ו', ובמעשה בפועל, הנרמו באות ה', וסעם הדבר, לפי שבנגזרות לשון העור המכסה על פנימיות הלב, היינו, שעניני הנהגה (לפני כירודם) שנק"ס 30 משכא דהויא פסתו"רים על פנימיות הלב, ועי"ז האחיות ר"ה, מופרדים מהאחיות י"ה.

5)

ועל זה נאמר צפונתם את ערצה ככבסם גו, דגם בזמן הצניות הרי פנימיות הלב הוא בשלמותו, וכמ"ש 32 א"ל ישנה בנגזרות רפי ער צחק"ה, ובאופן דפנים בפנים גו, וכנ"ל, אך מ"ס ישנה ער"ה הרי המכסה ומעמלת ע"י, ולכל ומלחם את ערצה ככבסם, הסתא הערצה, וזה מבחי' שהי' ומל' ה' אלקיד את צכבל גו 39, והענין הוא (כמבואר בגאון"ה 34), דלש ב' עורות, עור הגם ועור חוקי (וכמו במיפיה כפשוטה, שצ"י גם פולחע העור חוקי, וכמאמר"ל מל רפי את פולח את המיפיה כאיפ"י לא מל'), ומיפיה העור חוקי יכולה צדיות רק מלמעלה אלא שהיא באה ע"י הקדמה מיפיה העור הגם ע"י העבודה * ציפנטה, וזהו ענין עבודה המשובה, שיש בה ב' בחי', שובו אפ"י, החשובה מצמטה, ואח"כ ואשובה אפ"יכס"ה, 36 מעמעה, וזהו מ"ש (נמשך ה' אלקיד) את צכבל ואת כבל, ר"ה אלקיד 37, שענינו עבודה המשובה, ובכ"ה האומנים הנ"ל, ולידוד 38, דאפר ר"ה אני צדודי ורודי ציפ"י, דגם בפסוק זה בהחיה היא העבודה צמטה (אני צדודי, שובו אפ"י), ואח"כ ההמשכה מצמעה (רודדי צי, ואשובה אפ"יכס"ה), וצ"י עבודה המשובה באים צחכיות וחוקי ההתקשרות דלשראף וקוב"ה, ולכל נאמר הלשון דודי, המורה על חוקי האהבה, כמבואר בכ"ה 40, ועד שהעבודה נעשה, וההמשכה מצמעה זכריות בחיבה אחת, אפ"י.

6)

27) פ"א ו, 1, 28) ראה מנחות פו, ב, ובפרש"י שם, 29) ראה תהומא ס"ס תשא, רש"י בשלח פ, פו, 30) ת"י בהקדמה (י, ב ועוד), 31) עקב"י, פו, 32) שח"ש ה, ב, חז"ג חג, א, 33) גבאים ל, ו, 34) פ"ד, 35) שבת פ"ל, ב, 36) מלאכי ג, ו, 37) נצח"ס עה"פ כבדים שם, כ"ה א"ל פתק"א א"א, לקו"ת פרחשו שם ל"ט, א, 38) אבודרות סדר תפלה ר"ה, פל"ה שער ר"ה פ"א, ב"ח שם, 39) שח"ש ו, 1, 40) שם.

הנחת התי' בזתי מוגה

בס"ד. יום ג' ב' שופטים, ג' בוד"ח אקול ה'תש"מ.
הנחת הית' בלתי מוגה

אני קדווי דודוי ג' ר"ח אקול, ומבאר רבינו חוקי בלוק"ח,
דהנה נודע שבאקול הוא זמן התגלות י"ג מדה"ד, ואפ"כ הם
ימות החול, אך הענין יובן ע"פ משל קמנד שקודם בואו לעיר יואקין
אנשי העיר קראוהו ומקבלין פניו בשדה. וע"ז הו"ז גילוי י"ג מדה"ד
שבחדש אקול. ומה"ד ח"ה הוא מודותיו של הקמנד, ובמקום שמדוחו
גמסאות שם הוא נמצא, כי הוא ומדוחיו אוד, אך אפ"כ הם ימות
חול, כי הוא ע"מ קמנד הנמצא בשדה כנ"ל. ובהו יובן מה שאקול
ר"ח אני קדווי דודוי ג' , כי או הוא גילוי בח"ל דודי, י"ג מדה"ד
שאנין חזרות וליקם, ועל שאני קדווי, העבודה מלמס"ע, ודודי ג'
התמסכה מלמס"ע, מהאחדים בהיבנה אחת, אקול, והוה מה שממשך
בלק"ח שם, דא ראין כל מי שרואה קצאה להקביל פניו (לש
קמנד) והוא מקבל את כולם בסדר פנים יפות ומראה פנים שוחקות
לכולם, וכך הענין ע"מ, כחודש אקול יואקין להקביל את פניו ית'
בשדה וכו', והארה זו נמשכה מבתי א-ר ששאה ראשית כל ה"ג
שדה ומקורן וכפרותן (כפי כמה שיטות) וכל"ש א-ר הוי' וראו
ג"ו.

ואתה ידוע שיש כמה דרגות בשדות, ואינו דומה שדה הסמוך לעיר
לשדה הרחוק מן העיר או לשדה הסמוך למדבר, וכמבאר
בלק"ח שם (ובכ"מ, ובפרט בדרושי במדבר טי"ו) החילוק בין עיר
שדה ומדבר, וע"ז הוא בחלכה, שיש הפרש בין עירית בינונית
חבבתי"ה, ומהו מדבר, ואינם דומים ואינה השדה לשדה עירית, לאנשי
השדה לשדה יבבתי"ה, ויותר ידועה בהכונות השדה (וכמו"ז ל' שושבי הארץ
גילעו בגשמיים, ויותר ידועה בהכונות השדה) ובשדה עירית, צ"ש שחול
אמתקסקים בישובה של ארץ ידעו את הכונות הארץ, אם היא ראוי
לעיינים או לנסוים וכי"כ, משא"כ בשדה יבבתי"ה ל' יתור השתדלות
ביגיעה נשלמה, בהלישת השדה וכי"כ, ומהו מונח גם בענין העבודה
הרחובית דאנשי השדה, כמ"ש שש שנים חודש שד ושש שנים חמור
כרמך, שיש בהם חילוקי הדרגות חז"ל.

- 1) שח"ש 1. 1. 2) אודות סדר העלת ר"ה. פג"ח שער ר"ח פ"א. שח"ש 1
- למארי"ל ע"פ. 3) א"ח א"ח מלק"ח ר"ח וחפ"ד. 3) א. 4) א. 4) ראה
- הנמשך בלק"ח ע"פ 1346. ראה גם לק"ח ח"ש ע"פ 592. 5) תחלים ק"ח.
- כ. 6) ראה ב"ק 1. 7) וראו 7. שנת פ"א. א. 8) בת כה, 2.

ראה אנכי ונתן לפניהם

ובאשר אל יחזק חייתה עלות. צ"ח את העיר שבבבתי"ה הנשנית,
למארי"ל ע"פ חסדו וכו' וכו' בלוק"ח. הוסיף המלכות המלכות המלכות
ע"י חסדו עליו. ולמשה אהרן קמנד. בלוק"ח המלכות. וראו ית'
כי הענין ידועים בעלי חסדו. כי את הענין ידועים קמנדו.

- 157) רמב"ם שם ח"ה. 58) אהרן בלק"ח שח"ש 1. 2) שח"ש 1. 2) 2.
- וכי"כ. 3) ראה ח"ח קמ"ג. 2.
- הנחת הית' בלתי מוגה